

Tilbøjeligheden til Selvforsørgelse, saa kan jeg ganske henholde mig til mine Udtalelser derom under Behandlingen af det omtalte Lovforslag. Jeg tror, at Alderdomsunderstøttelsesloven ganske sikkert i flere Tilfælde svækker Tilbøjeligheden til Selvforsørgelse. Har det ærede Medlem erfaret det modsatte, tør jeg paastaa, at der ogsaa er Erfaringer i den Retning, jeg nævner, og det ærede Medlem har ikke Ret, naar han i Almindelighed paastaar, at Alderdomsunderstøttelsesloven ikke svækker Tilbøjeligheden til at søge at ernære sig ved egen Hjælp saa længe som muligt.

Stilling: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har jo Ret i, at Flertallet af Kommunerne indtil nu ikke har vist nogen særlig Interesse for at faa den Forandring indført, som her er Tale om. Men jeg tror alligevel, at hvis der nu rettedes et bestemt Spørgsmaal desangaaende til samtlige Kommuner, vilde vi faa et andet Svar, end vi fik tidligere, det er jo allerede nogle Aar siden, at man indhentede den sidste Erklæring. Hver Gang denne Sag har foreligget for det høje Ting, har jeg ydet den min Tilslutning. Som mangleaarigt Medlem af en stor Bys Fattigudvalg og godt inde i alle Forhold vedrørende Alderdomsforsørgelsen i de forskellige Byer, særlig i den By, hvor jeg hører hjemme, har jeg set, at her er et svagt Punkt, der trænger til at ændres, og jeg tror i Virkeligheden, det vilde vække almindelig Tilfredshed, naar det først skete. Thi den Lettelse i Byernes Fattigvæsen, som man har tænkt sig vilde komme, naar man fik Alderdomsforsørgelsens hele Virkning at føle, vil efter min Overbevisning først indtræde, naar vi naa til en Reform paa dette Punkt. Det er netop i de sidste 5 Aar, her er Tale om — de sidste 5 af de 10 —, at det kniber for den fattige med at holde sig udenfor, og Følgen er, at en Mængde maa ty til det offentlige Fattigvæsen og ikke kan nyde godt af Alderdomsforsørgelseslovens Goder. Jeg tror, at alle Partier ere villige til at erkende, at det er et stort Gode, der ydes den mindre velstillede Befolkning ved Alderdomsunderstøttelsesloven, og jeg tror ogsaa, at alle ville erkende, at der er forskellige Ting, der kunde ønskes rettede i den. Naar der nu er nedsat en Kommission til at tage Spørgsmaalet som Helhed under Overvejelse, maa man ganske vist erkende, at det ser mindre godt ud, at man giver sig til at lovgive om et enkelt Punkt, medens Kommissionen arbejder. Men naar i det

andet Ting baade Ministeren og hele Tinget, kan man godt sige, enstemmigt ere gaaede med til et Lovforslag som dette og ikke have ytret nogen som helst Ængstelse derved, forekommer det mig i Henhold til mine Betragtninger ved denne Sags tidligere Behandlinger, at man ogsaa i dette Ting maa kunne gaa med her til en Reform paa det paagældende Punkt. Jeg vilde ønske, at vi, inden Udvalget faar tilendebragt Sagen, kunde høre fra Kommissionen, saaledes, at der kunde komme et Samarbejde i Gang. Kan dette ikke opnaas, maa jeg i hvert Fald for mit Vedkommende anse denne Tillægsbestemmelse her for saa betydningsfuld, at jeg ikke kan andet end yde den min Tilslutning.

Madsen-Mygdal: Ja, det kunde næsten se ud, som om Lovforslaget vil møde samme Behandling i Aar som i Fjor, og for saa vidt kunde det ogsaa synes temmelig ørkesløst at udtale sig videre. Jeg vil imidlertid endnu gøre et Par Bemærkninger.

Da det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Rasmussen-Vanddamgaard) begyndte sin Tale i Dag, blev jeg glad ved at høre ham udtale, at han havde Sympati for det foreliggende Forslag, og at det indeholdt en human Tanke. Jeg tænkte ved mig selv: saa vil han altsaa anbefale Lovforslaget, men jeg blev skuffet over, at hans Sympati for den humane Tanke ikke var stærkere, end at han alligevel meget gerne vilde skyde den ud i det uvisse, skyde den ud, til Betænkningen forelaa fra den omtalte Kommission, som han haabede ikke var nogen Evighedskommission — jeg ved i øvrigt ikke, hvad det ærede Medlem mener med en „Evighedskommission“, jeg kender ingen saadan. Hertil vil jeg sige, at denne Kommission, saa vidt jeg ved, ikke en Gang er nedsat med den direkte Opgave at beskæftige sig med Alderdomsunderstøttelsesloven. Det er en Kommission angaaende Invaliditets- og Alderdomsforsikring. Paa den anden Side skal jeg erkende, at den jo kan drage saadant et Spørgsmaal som Alderdomsunderstøttelsesloven ind under sit Omraade — det er ikke udelukket —, men alligevel kan jeg ikke se, at man i mindste Maade griber ind i Kommissionens Forhandlinger eller Arbejde ved at vedtage et Forslag som dette. Og da det ikke blot af den ærede sidste Taler, men ogsaa af det ærede 3die Medlem for 11te Kreds erkendes, at det er en human Tanke, man maa have Sympati for, vil jeg endnu tillade mig at haabe og tro, at det skal